

alimara

Revista de Treball Social
Època 5 / número 54 / Juny 2010

Consell de
Mallorca

Núm 54

Època 5. Juny 2010

Edita: Institut d'Afers Socials
Consell de Mallorca

Coordinació i redacció:
Servei de planificació i documentació.
General Riera, 67
07010 Palma

Els articles d'aquesta revista expressen únicament l'opinió
dels seus autors.

En bicicleta a través del silenci

José Luis García Ginard

Som en José Luis García Ginard i vaig néixer a Palma el 14 de gener de 1967. Quan tenia un any i per una infecció, m'injectaren uns antibiòtics que danyaren els meus nervis auditius i em produïren sordesa profunda bilateral.

Les meves grans afeccions són el futbol i la bicicleta. Practicava el futbol fins que el meu germà Juan Antonio em descobrí el món del ciclisme. Val a dir que, realment, en aquell temps no me sentia gens atret per la bicicleta. Aleshores, l'any 1985, la figura de Perico Delgado enlairava el ciclisme a Espanya. Un dia, un jove em proposà apostar per les bicicletes i vaig acceptar.

No estava gens avesat a anar en bicicleta; com ja he dit, era més de futbol, raó per la qual trobava rar el canvi però, així i tot, vaig fer l'aposta. No es tractava de fer cap carrera, sinó de recórrer quaranta quilòmetres. En no tenir màquina, el meu germà Juan Antonio m'hagué de deixar la seva. Record aquest dia, pedalejant darrera aquell al·lot, i la por que sentia quan em creuava amb els cotxes, i més sent sord. Record que no l'avançava, que anava sempre rere ell, i que vaig patir un poc. El cul i tot, em feia mal d'anar assegut (quaranta quilòmetres són molts!). Però ho vaig aconseguir: vaig arribar a al meta comprovant que havia estat capaç de fer-ho. L'al·lot i tot es va sorprendre que ho hagués aconseguit. Més endavant, Juan Antonio, que és un gran afeccionat a seguir per la televisió la *Vuelta* a

Espanya i també el *Tour* de França, em digué com es feia la classificació general, què era el *maillot* groc, les cronometrades, la contrarellotge, les estratègies de muntanya... Fins i tot comprava el periòdic per veure les classificacions! Així va néixer l'afició. No va ser fins al 1993, però, que em vaig dedicar de ple a aquest esport i fins al 1997 no vaig començar a participar en competicions. He estat

representant espanyol en els campionats d'Europa, del Món i, posteriorment, a les Olimpíades per a esportistes Sords els anys 1995, 1996 i 1997. Després d'aquesta participació vaig ser reconegut esportistes d'elit.

Vaig ser el primer esportista mallorquí que va participar a les olimpíades per a sords, que se celebren des de fa 72 anys. A partir d'aquesta experiència per mi comença una lluita diferent, sobre dues rodes, superant dia a dia la dificultat de la meva sordesa. El món es converteix per mi en un lloc per recórrer, conèixer i descobrir sense cap barrera, portant amb mi una dosi gran d'il·lusió i la ferma convicció que els meus viatges donaran a conèixer una altra manera de viure: la del silenci.

La meva aventura començà el 2003 i el meu darrer viatge va ser l'any passat, el 2009. He recorregut en bicicleta diferents països i en total he completat amb èxit 10 rutes diferents: el Camí de Santiago (2003); Ruta de la Plata (2004); Camí del Nord (2004); Camí de Portugal (2005); Ruta "Don Quijote" (2005); la Via Francigena, Itàlia, (2006); Volta a Irlanda (2006); Argentina-Xile (2008, recorrent 4000 quilòmetres en 3 mesos per al meu projecte "La mirada del silenci" que té dos objectius: visitar col·legis de nins sords i lluitar per l'eliminació de les barreres arquitectòniques); Camí del Cid (2009); i la meva darrera aventura, la Ruta del Marroc (2009). He fet, així, 14.200 quilòmetres d'aventures.

Aquest gran repte començà el dia que, pegant una ullada per internet, vaig cercar al Google les rutes que hi havia per fer el Camí de Santiago en bicicleta. Hi havia informació sobre els diferents albergs, es deia que s'havia de compartir amb altra gent, i la veritat és que m'atragué molt la idea de fer la ruta, de viure aquesta experiència.

M'ho vaig pensar i al cap d'una setmana ja ho preparava tot per anar-me'n-hi. Em vaig comprar les beaces (o alforges), el bitllet d'avió, i me'n vaig anar a fer el camí de Santiago.

Em volia provar, saber quins serien els meus sentiments. La superació, l'aprenentatge de la vida, era quelcom bell que volia provar. Aquest va ser el meu primer viatge llarg: 1600 quilòmetres sobre les dues rodes.

La bicicleta d'aventura és fantàstica. Aventura vol dir que no hi ha ni normes ni obligacions. Som lliure davant qualsevol situació; lliure per

conèixer qualsevol persona, gent diversa; lliure per anar a dreta o a esquerra. Plovent o fent calor, no importa, el que importa és aprendre sobre la vida i això em sembla un triomf.

El 2008 vaig travessar el bassiot gran amb la bicicleta i vaig desembarcar a Amèrica, i allà vaig viure una aventura colossal.

Varen ser noranta dies (és a dir, tres mesos) per Xile i Argentina creuant la Patagònia. Varen ser 4153 quilòmetres extenuants en els que vaig posar a prova la meva resistència fins al límit.

En les meves beaces hi duia 40 quilos entre roba, sac de dormir, estris de cuina i alguns medicaments. Algun dia, a pesar de tot el que portava, vaig patir gana i set, i en alguns trams em vaig sentir molt sol.

Passat un mes pedalejant, vaig estar a punt d'abandonar, però no ho vaig fer. Quin pensament m'impulsava a seguir? La resposta és clara: "La mirada del silenci", el gran projecte de la meua vida que té dos objectius importajts:

- Rompre les barreres de comunicació donant a conèixer a la societat les característiques, problemes i capacitats de les persones sordes; i
- Visitar nins sords d'Argentina perquè prenguessin consciència, animar-los, sensibilitzar-los i demostrar-los que les persones sordes també som "capaces".

Vaig anar a 7 escoles i va ser una de les millors experiències de la meua vida: estar amb aquells al·lotets que venien, m'abraçaven, em demanaven si venia d'Espanya... va ser increïble. No hi ha paraules per descriure tot el que vaig sentir aleshores.

Acabat el viatge a l'Argentina i retornat a Palma tenia moltes ganes de veure les fotografies i els vídeos. Així, amb el meu company Ignasi Colom, vaig fer un muntatge de fotos i vídeo amb el material que tenia per mostrar-lo en societat a través de conferències i seguir, així, sensibilitzant.

La primera va ser a Palma i, la veritat, no m'esperava que hi assistissin unes tres-centes persones. Em sentia realment orgullós.

En els vídeos es pot veure clarament que vaig fer la ruta tot sol, que vaig patir, que vaig dormir poc, que vaig menjar malament, que dormia en terra... El públic sol quedar bocabadat, en veure-ho.

Després de l'èxit de la primera conferència, diferents ciutats d'Espanya i de fora m'han convidat perquè conti les experiències viscudes en les meves "Rutes del silenci" per diferents llocs del món. En les conferències puc comprovar en primera persona la qualitat de l'organització de les jornades, fruit compartint la meua pròpia trajectòria com a viatger i respondre a les preguntes que em formulen els assistents.

La darrera conferència feta ha estat a Burgos, el dinou de març d'enguany, 2010, a la que hi assistiren sis-centes persones. Va ser molt emocionant veure tanta gent interessada en el meu projecte. Vaig poder vibrar amb ells. En guardaré un record molt especial.

En les conferències compto amb dos intèrprets de la llengua de signes, garantint així l'eliminació de les barreres arquitectòniques i afavorint que la meva exposició sigui totalment accessible.

Precisament aquest tipus de barreres són que les intent que la societat vagi suprimint i animo tot el món a què hi reflexioni i en prengui consciència; que entengui la importància que per a les persones sordes té la llengua de signes, la nostra llengua, l'única que ens permet l'accés real a la informació i a la participació social.

Somnio amb un món sense barreres i donat el meu afany de superació, els meus viatges són més que una aventura; sempre són un exemple de superació, una lluita contra l'eliminació de les barreres que discriminen sectors de la població. Crec que és un exemple de tenacitat i valentia.

L'any passat, el 2009, vaig fer una ruta pel Marroc en companyia d'un amic, Fernando Chica.

El meu objectiu és anar rompent barreres a cop de pedal, encara que sempre dic, en les meves conferències, que encara queden molts de camins per recórrer.

Per al 2010 estic preparant un nou projecte. Dia 19 de setembre, per celebrar el dia mundial de les persones sordes (el 26 de setembre) estam organitzant una marxa ciclo-solidària a Palma, amb l'objectiu de

recaptar fons i lliurar-los a la Fundació Vicente Ferrer per col·laborar amb els seus meravellosos projectes. Dia 26 de setembre faig comptes arribar a Anantapur, l'Índia, per lliurar la donació aconseguida. De totes aquestes activitats se'n farà un documental a càrrec de l'equip Cinètica, dirigit per Luís Ortas.

Si anau al meu web (www.rutasdelsilencio.com) veureu que tenc molts projectes, com a anar a Àfrica, concretament a Moçambic i Madagascar, amb dos aventurers oients, Fernando i Javier. Tots tres compartim les ganes d'aventura, ens apreciam molt i la col·laboració i compenetració entre nosaltres és magnífica. Esperem que el projecte vagi endavant.

Em descriuria com un viatger amb ganes de descobrir, de conèixer els detalls, de tenir oportunitats de viure noves experiències...

Després del meu viatge Argentina-Xile, de 4000 quilòmetres en 90 dies, se m'acudí la idea de portar a terme un nou projecte lligat al món de la televisió, un projecte no realitzat encara per cap cadena d'àmbit estatal o autonòmic. Li he posat el nom de "L.as S.ensaciones E.xternas" i es basaria en una sèrie de documentals on recorro, a mode d'aventura (trekking, mountain bike, etc.) altres països, altres cultures; històries, gastronomia i tradicions, per demostrar que no hi ha barreres per a la comunicació i que la televisió és una de les bases d'un futur d'igualtat per a les persones amb discapacitat auditiva. Per mi seria una gran aposta personal que, ben segur, interessaria i entretindria no només el públic sord, sinó també l'oient. M'imagino per primera vegada un presentador sord viatjant per diferents països amb la llengua de signes com a bandera.

Abans d'acomiar-me, voldria donar les gràcies a totes les persones que em donen suport i a totes les altres que vénen a les meves conferències perquè gràcies a elles el meu projecte és possible. Si voleu contactar amb mi, ho podeu fer al correu electrònic rutasdelsilencio@gmail.com.

